

RØDE FANE

MARXIST-LENINISTISK TIDSSKRIFT

Nr. 3/1970, 2. ÅRG. PRIS KR. 2,-

Av innholdet:

leder:

Rød Arbeiderfront

Revisjonistiske krampetrekninger

Krigsforberedelser og
kollektive »sikkerhetspakter»

Revisjonismen i lys av Lenins lære
– fra Kautsky til Bresjnev.

Mao Tsetungs tenkning er
marxismen-leninismen i vår tid.

Anna Louise Strong er død

Politisk plattform for
Kommunistisk Studentlag i Bergen

Revisjonistene »studerer»

Demokratisk sentralisme og
masselinja.

RØD FRONT 1. MAI

enhet og samarbeid mellom de progressive kreftene

»For hver dag som går råtner fienden mer og mer opp, mens det går bedre og bedre for oss.»

Mao Tsetung

Det er i ferd med å skje en politisk isløsning. Den kommer som et lovmes-sig resultat av de senere års utvikling, hvor kapitalismens krise har skjerpet klassemotsetningene og dermed lagt grunnen for og nødvendiggjort økt poli-tisk bevisstgjøring innen arbeiderklassen, som i stadig sterkere grad har fått føle presset av monopolenes statsmakt.

Isløsningen bekreftes ved at arbeidere over hele Skandinavia river seg løs fra LO-pampenes grep og reiser kampen mot monopolkapitalen og klassesam-arbeidet. Det første sikre tegn, som markerte det kraftige revolusjonære opp-svinget ved innledningen til 1970-årene, var streiken i Kiruna. Den ble fulgt av aksjoner i Sverige, Danmark og Norge som ga kapitalistene og deres sosialdemo-kratiske forvaltere i LO berettiget grunn til bekymring over utviklingen. Mens borgerpressen skriver om »ville streiker» og »ulovlige» aksjoner, forbereder ar-beiderklassen nye slagkraftige framstøt for kravene om full kompensasjon for prisstigning, produksjonsvekst og økt skatteutsugning. Kampen er reist på fle-re arbeidsplasser. Det kan nevnes stikkord som A/S Oslo Sporveier, Odda, Sau-da og Norgas. Streikene er begynt. Arbeiderne har vist at de står samlet bak aksjonene mot økt økonomisk utbytting.

I denne situasjonen er det forståelig at kapitalistene og deres lakeier føler stigende uro og angst. Klassesamarbeidets menn, sosialdemokrater og revisjonister, har lenge forsøkt å framstille de revolusjonære som ubetydelige ekstremer og sekterister. I dag er det fullstendig klart at en revolusjonær bevegelse er i ferd med å vokse fram – en bevegelse som *åpent* proklamerer kamp mot monopolkapitalismen og klassesamarbeidet. Rød Front-demonstrasjonene på 1. mai står som en av de åpenlyse bekreftelser på denne utviklingen. Samlingen til røde arbeiderfronter er skjedd på tross av, og tvers igjennom, alt partipolitisk taktikkeri. Ledelsen i samtlige av de eksisterende partier som hevder seg å representere og forsvare arbeiderklassens interesser har gjort hva de maktet for å motarbeide de røde arbeiderfrontene. Til spørsmålet om hvorfor, er svaret såre enkelt: fordi ingen av disse representerer og forsvare arbeiderklassens interesser. Partiledelsen i SF og NKP forsøker krampaktig på å få i stand et samarbeid med «venstrekrefter» som kan stille seg på en moderne revisjonistisk plattform – i håp om å styrke fronten mot marxist-leninistene og alle progressive som maner til kamp mot USA-imperialismen og dens allierte, den sovjetiske sosial-imperialismen. Dette er da også klart og utvetydig kommet til uttrykk ved revisjonistenes angrep på enhetsfronter som Kampanjen Norge ut av NATO og Solidaritetskomiteen for Vietnam.

Det forslag til punktprogram for aksjonsenhet på grunnplanet som RØDE FANE har lagt fram foran årets 1. mai, og som er retningsgivende for arbeiderfrontene, tar utgangspunkt i de problemer arbeidere, studenter og skoleelever daglig føler på kroppen.

Punktene er alle rettet mot utbytting og undertrykking, for ARBEIDERMAKT og SOSIALISME. De gir full støtte til verdens folks kamp mot utbytting og undertrykking, og maner til kamp mot USA-imperialismen og sosial-imperialistene i Sovjetunionen. Det arbeidende folks rett til herredømme over det de selv skaper ved sitt arbeid markeres klart i dette grunnlag til enhetlige demonstrasjoner mellom marxist-leninister og alle progressive som uten opportunistiske hensyn støtter arbeiderklassens og verdens folks kamp. De røde arbeiderfronter markerer også klart at det er arbeiderklassen *selv* som har tatt initiativet til, og som *selv* vil *komme* til å *kjempe fram* sine krav.

Kampen som er reist, og som demonstreres ved de røde arbeiderfrontene vil fortsette, og arbeiderklassen har klart vist at det arbeidende folk selv vil skape forutsetningene for den makt, eller med andre ord: det parti, som kan gjennomføre folkets rettmessige krav.

Den sløsning som vi har fått merke denne våren kommer til å fortsette med stadig økende tempo, og vil etterhvert vokse til en flod som vil sope vekk all den reformisme og revisjonisme som tjener som beskyttende demninger for monopolkapitalismen.

arbeiderklassen i aksjon

av Eva Berg

LO – det undertrykkingsmiddel som borgerskapet har anvendt så lenge med så stort utbytte – er i ferd med å miste sin effektivitet. Det er slutt på roen rundt om på arbeidsplassene, samarbeidsidyllen har slått sprekker. Det samme har LO-ledelsens evne til å holde fast styring på medlemsmassen. Det er i ferd med å skje et sprang, både bevisstmessig og holdningsmessig – fra resignasjon og passivitet til åpen forbitrelse og aktivitet. Flertallet av arbeidere har lenge visst, og innerst følt, at LO's styrke *ikke* er deres trygghet – at den er de andres, bedriftsledelsens, kapitalistenes. Utviklingen har vist dette stadig klarere og tvunget fram mottiltak fra arbeidernes side.

En rekke steder har arbeidere reist kamp for kompensasjon for MOMS og generell prisstigning. Felles for aksjonene er deres massekarakter, dvs. at de forberedes og gjennomføres av massen av arbeidere, at de skjærer tvers gjennom de respektive forbundsledelsers forskjellige hindringer og derved utgjør en trusel mot fagforeningspamper såvel som kapitalmakt – kort sagt: kravene blir ikke lengre holdt innenfor LO's ansvarlige ramme. Et eksempel er Det Norske Zinkkompaniet i Odda, hvor omlag 500 arbeidere har satt i gang en »gå sakte aksjon» for å tvinge fram sine krav om lønnsforhandlinger ved bedriften. Det er her snakk om en lønnsøkning som arbeiderne allerede skulle hatt for ikke å komme totalt på etterskudd foran tariffforhandlingene – og kravet er altså reist uavhengig av tariffforhandlingene.

Et annet eksempel er streiken som arbeidere ved Norgas A/S i Oslo har sett seg tvunget til å sette i gang, fordi bedriftsledelsen klart har avvist arbeidernes krav om lønnsforhandlinger. Arbeiderne ved surstoff og Acetylenfabrikken ved A/S Norgas, ialt omlag 60 personer, krever en lønnsøkning på gjennomsnittlig 2 kroner timen. Også her er kravet reist isolert fra tariffoppgjøret. Det er klart at verken Odda- eller Norgas-arbeiderne alene kan bekjempe LO og NAF, men Norgas-arbeiderne har understreket at når det ble klart hvilken vei det bar med tariffoppgjøret, fant de det ytterligere påkrevd å reise dette lønnskravet om en økning som de allerede skulle hatt.

Norgas A/S er eneproducent av acetylen og surstoff i Østlandsområdet, og bedriften leverer bl. a. til sykehusene. Arbeiderne har følgelig sagt seg villig til å få i stand en dispensasjonsordning med bedriftsledelsen, slik at sykehusene kan få de leveringer som er nødvendige. Dette ble bl. a. opplyst på en pressekonferanse som arbeiderne arrangerte før streiken tok til, og hvor formannen

i tillitsmannsutvalget ved Norgas (også valgt til formann i forhandlingsdelegasjonen), Kjell *Hovden*, gjorde det klart at Norgas-arbeiderne vil ta kontakt med arbeiderne ved Zinkkompaniet i Odda for gjensidig støtte – og erfaringsutveksling.

Begge aksjonene blir selvsagt stemplet som ulovlig av monopolkapitalen, staten og LO-pampene – og begge er meldt inn for arbeidsretten. Arbeiderne står imidlertid samlet i kampen mot økt økonomisk utbytting, og som det ble gjort klart på Norgas-arbeidernes pressekonferanse: » – Streiken kan bli langvarig. Dersom det er kamp som ønskes, så skal de få det! » I landsmålestokk har Norgas A/S omlag 700 ansatte, og dersom aksjonen trekker ut kan det bli aktuelt med sympatistreiker. Det forhandlingsutvalg som arbeiderne har nedsett er klar til å møte bedriftsledelsen når det måtte være, og eventuelle tilbud fra bedriftens side vil da gå tilbake til massemøte av arbeiderne, slik at arbeiderne selv til enhver tid bestemmer kamplinjen. Alle forsøk på å trenere eller motarbeide arbeidernes krav vil bli lagt fram på nye møter, slik at arbeiderne kan ta sine forholdsregler.

Som nevnt innledningsvis: Utviklingen har gjort det klart at arbeiderne selv må forberede og gjennomføre sine lønnskrav. Spillet mellom LO-pampene og monopolkapitalen må veltes – og til det kommer de aksjoner som er satt i gang for kompensasjon, uavhengig av tarifforhandlingene, som vektige bidrag.

Enhet i kampen mot økt økonomisk utbytting!

Enhet i kampen mot monopolkapitalen og klassesamarbeidet!

Full støtte til de streikende!

Streikende

GI STREIKEBIDRAG!

**BEKJEMP MONOPOLKAPITALEN!
AVVIS KLASSESAMARBEIDET!**

**FULL STØTTE TIL DE STREIKENDE NORGAS-ARBEIDERNE!
TIL KAMP FOR DE LOKALE KRAVA!
SEND STREIKEBIDRAG!
SEND STØTTE-ERKLÆRINGER!**

**STREIKEKOMITEEN FOR NORGAS-ARBEIDERNE,
POSTGIRO 20 82 19, OSLO.**

Støtte-erklæringer kan sendes:

**STREIKEKOMITEEN FOR NORGAS-ARBEIDERNE,
POSTE RESTANTE, ETTERSTAD, OSLO 6.**

marxistisk-leninistisk arbeideravis

KLASSEKAMPEN utgis av ei gruppe marxist-leninister. Den kommer ut månedlig, inntil videre.

KLASSEKAMPEN får stadig flere lesere, bli en av dem du og Abonnement kan teknes gjennom å sende femten kroner til KLASSEKAMPEN, marxist-leninistisk arbeideravis, Tveita Postkontor, Oslo 6. Postgiro 20 66 99.

KLASSEKAMPEN er ei avis av og for arbeidsfolk. Redaksjonen mottar med glede artikler, kommentarer og annet stoff.

revisjonistiske krampetrekninger

AVDELING FOR PRAKTISK POLITIKK

I forrige nummer av RØDE FANE kunne vi opplyse kamerater om at revisjonistledelsen i partiet ikke godkjente årsmøtet som ble avholdt i Østkanten lag av NKP. Resultatet ble at distriktsstyret innkalte til nytt møte, og resultatet av *dette* møtet ble at det opprinnelige møtet i Østkanten-laget ble godkjent. Men dette var da distriktsstyret selvsagt ikke fornøyd med, og det ble som tidligere nevnt åpent sagt at hva det egentlig sto om var å »redde Østkanten-laget for NKP» – dvs. for revisjonismen!

Mindretallet i Østkanten-laget ble etter oppfordring fra distriktsstyrets formann, underrevisjonistfører Leif K. *Hammerstad* tilbake etter årsmøtets slutt, for så å diskutere hva som nå måtte gjøres. Resultatet av diskusjonen ble presentert på distriktsårsmøtet i Oslo/Akershus for kort tid tilbake. Fra Østkanten-laget møtte det på distriktsårsmøte to grupper som begge mente seg å representere Østkanten-laget. Den ene gruppen var lovlig valgte representanter fra laget, den andre en gruppe som var stablet på beina av mindretallet og distriktsstyret.

Alvoret i situasjonen forstår en når enden på det hele ble at revisjonistene nektet den lovlig valgte representasjonen for Østkanten-laget stemmerett på møtet. Begge grupper fra Østkanten-leget skulle etter revisjonistenes avgjørelse *få være tilstede* på distriktsårsmøtet, men bare med tale og forslagsrett.

Den lovlig valgte gruppen fra Østkanten-laget kunne selvsagt ikke godta dette, og representantene forlot følgelig møtet mens mindretallets utsendinger ble sittende. Sluttelig skal bare opplyses at da mindretallets gruppe møtte opp på distriktsårsmøtet hadde de konstituert seg og valgt både formann, sekretær og kasserer.

IDEOLOGISK AVDELING

Like før påske fikk partiledelsen i stand et Lenin-seminar, hvor revisjonist-ideologer fra Ungarn, Romania, DDR, Italia og selvsagt også fra revisjonismens høyborg, Sovjetunionen, deltok. Men hjemlige revisjonister var også med – forutenom de velkjente i NKP bl. a. SF's tidligere formann Knut Løfsnes.

Friheten rapporterer at seminaret var godt besøkt, og lover i kommende aviser å bringe utdrag fra innleggene til deltakerne. Vi venter med spenning. Etter det første sammendrag av innlegg som avisen kan bringe finner vi blant annet rart også følgende i det innlegg som Regi *Enerstvedt* (forfatter av boka *Dialektikk og samfunnsvitenskap*, utgitt av NY DAG) holdt på seminaret. Sitatet trenger ingen kommentar:

»I et samfunn som Norge – og jeg tror det gjelder de fleste høyt utviklede kapitalistiske land – har staten endret karakter. Den består ikke bare av hær, politi, dommere m.m., men også av en stadig voksende gruppe med andre funksjoner. Ved siden av dette offentlige byråkrati, hvis hovedfunksjon ikke består i undertrykkelsen, men i en rekke nye oppgaver av økonomisk og sosial art, er det parallelt vokset fram et privat byråkrati med delvis de samme funksjoner og i nær forbindelse med det første.»

KINA I DAG

Utkommer hver måned

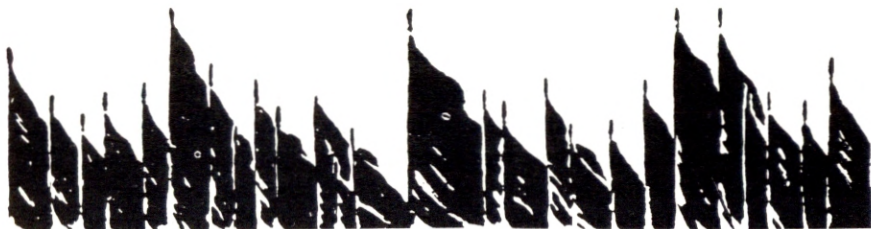
Utgitt av Kultur- og Opplysningsavdelingen

ved Folkerepublikken Kinas Ambassade i Norge, Inkognitogata 11, Oslo 2.

Ansvarlig for redaksjonen: Yu Meng-chia

Postadresse: Inkognitogata 11, Oslo 2. Telefoner: 44 96 74.

Heis oss et rødt —

Av Per Sivle

Heis os et rødt
et flammende flag!
Heis det som merke
for sol og for dag!
Heis dét for alle
som trodde og tror
at livet der kjæmper
er livet der gror!
Heis det i top
for Bastillens grus
som løfte om fremtidens
fredlyste hus!

Det ryker atter i denne stund
fra tusen lunter til tusen miner
rundt på Europas drønnende grund,
varslende knald og fald og ruiner.

Du skabervilje,
på evig vandring
ifra forandring
og til forandring:
lad knaldet lyde, lad faldet komme,
lad rædslen isne og blodet flomme
- så sandt der følger en verdens-seier
som sekel-sold for den fremtids-leir
der slutter fylking om broder-reften
mod rovdys-driften og bajoneten.

Hil dig, du evige
fremskridts-bud,
du nytårs-bringer,
du livets gud!

Käthe Kollwitz: „Demonstration“

Kommunistisk Studentlag i Bergen
v/Kjell R. Soleim

Bergen, 20.3.1970

RØDE FANE

Boks 3644

Oslo 1

Kommunistisk Studentlag i Bergen samla til medlemsmøte 20. mars 1970 har vedtatt følgende enstemmige uttalelse:

Kommunistisk Studentlag i Bergen har på ekstraordinær generalforsamling 20.3.1970 vedtatt en politisk plattform som skal tjene som grunnlag for lagets virksomhet. Det konkrete program vi her legger fram er uttrykk for den politiske linja som gikk seirende ut av den harde ideologiske og politiske kampen som i lengre tid har pågått i laget. Kampen har stått mellom to politiske hovedlinjer: marxist-leninistene, som sammen med de revolusjonære kreftene i Norges Kommunistiske Parti vil arbeide for å gjenreise NKP som et revolusjonært parti, og en høyrefløy som i alle viktige politiske spørsmål er på linje med Reidar T. Larsen og partiledelsens reformistiske linje. Denne høyrefløyen har forlenget innsett at den var i håpløst mindretall i laget, og etter en del betenkelige organisatoriske og politiske krumspring har den i realiteten satt seg selv utenfor.

Av erfaringene fra denne politiske kampen vil vi trekke fram betydningen av en grundig skolering i arbeiderklassens revolusjonære teori. I den forbindelsen vil vi understreke nødvendigheten av ideologisk debatt, og et teoretisk tidsskrift som er i stand til å formidle denne debatten. Et teoretisk tidsskrift som på grunnlag av marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning tar opp fundamentale ideologiske spørsmål til debatt, er av stor betydning for forståelsen av hva som til enhver tid er hovedsida i klassekampen og derved for utviklinga av en enhetlig politisk hovedlinje.

Kommunistisk Studentlag i Bergen anser at RØDE FANE er med på å befeste en konsekvent marxist-leninistisk linje; tidsskriftet vil utvilsomt være av stor betydning for utviklinga av den kommunistiske bevegelse. Vi gir derfor vår fulle støtte til utgivelsen av RØDE FANE.

På vegne av Kommunistisk Studentlag i Bergen

Kjell R. Soleim (s.)

POLITISK PLATTFORM FOR KOMMUNISTISK STUDENTLAG I BERGEN

1. K-stud vil

arbeide for en sosialistisk proletarisk revolusjon i Norge. I denne sammenheng ser vi det som vår viktigste oppgave å bekjempe den revisjonistiske ledelsen i NKP og gjenreise NKP som et revolusjonært parti på marxismen-leninismens grunn. I denne anledning vil vi gjennom studier, propaganda og agitasjon søke å utbre kjennskap til marxismen-leninismens revolusjonære partiteori, for derved å tilvirke at partiets politiske praksis til enhver tid skal kunne tjene de endelige mål et slikt revolusjonært parti setter seg.

2. K-stud vil

skolere sine medlemmer i arbeiderklassens revolusjonære teori, marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning. I en tid da den revolusjonære bevegelsen er i framgang, er det en av våre viktigste oppgaver å arbeide for at flest mulig skal ha et best mulig kjennskap til den revolusjonære teorien. Det er bare utfra denne teorien vi kan nyttiggjøre oss erfaringene fra arbeiderklassens hundre-årige kamp. Det er derfor ethvert K-stud-medlems rett og plikt å skolere seg i denne teorien.

3. K-stud vil

i samsvar med den internasjonale kommunistiske bevegelses erfaringer i frontarbeide, aktivt støtte de anti-imperialistiske frontene Solidaritetskomiteen for Vietnam og Kampanjen Norge ut av Nato.

4. K-stud vil

gå inn for aktiv støtte til Faglig Student Front ved Universitetet i Bergen i dens kamp mot forverrede levevilkår og strukturrasjonalisering av universitetet. Vi støtter videre arbeidsfolk i deres kamp mot monopolkapitalen og klassen staten sine framstøt på arbeidsplassene.

NATO UT AV NORGE – NORGE FOR FOLKET

BLI MEDLEM AV KAMPANJEN NORGE UT AV NATO !
Kontakt lokalutvalget direkte eller hovedkomiteen
Postboks 1578, Vika, Oslo 1.

demokratisk sentralisme og masselinja

Line Dedichen

Vi kjenner alle Rudolf Nilsens dikt »Ridderslaget»:

»Muren, vårt vern, er partiet,
men sverdet er Lenins lære,
og er du til kampen viet,
da skal du sverdet bære.»

Muren, vårt vern, er partiet. Hvem er det som bygger den? Det er arbeiderklassens beste elementer, sier Lenin, som nærer »en grenseløs hengivenhet for proletariatets sak». Det er, og det skal være, et privilegium å være en av dem. Det er, og må alltid være, de mest framskredne, som skal danne arbeiderklassens, proletariatets fortropp. Arbeiderklassen kan, like så lite så lite som en hær, unnvære en generalstab, dersom den vil vinne seier, sier også Lenin. Det som utmerker et kommunistisk parti framfor andre arbeiderpartier, er derfor partidisiplinen, »en jernhard disiplin», krever Lenin. Og midlet til å oppnå det, er den meget omtalte og meget diskuterte »demokratiske sentralisme».

Hva er demokratisk sentralisme? De to begrepene »demokratisk» og »sentralisme» kan umiddelbart virke som motsatte begreper. Men det er ingen antagonistisk motsetning mellom dem, tvert imot, de lar seg utmerket godt forene i en høyere enhet som vi kan kalle kommunistisk partidisiplin. Det første begrepet henger sammen med, ja er en anvendelse av masselinjen. Demos betyr som kjent folket. Og Lenin presiserer gang på gang at partiet aldri må miste kontakten med massen, som det må være en del av, en representativ del. Mao peker nettopp på at en skal gå ut til massene og bli vis, og så bringe denne visdom tilbake til massene i forklaret form. Men for å annanne denne visdom og bringe den ut til massene, må partimedlemmene væpne seg med marxismen-leninismen og i dag også med Mao Tsetungs lære som er en videreutvikling av de to.

På egen hånd, spontant, kan ikke arbeiderklassen komme videre enn til å kjempe for bedre kår innenfor det bestående kapitalistiske samfunn, sier Lenin. Men etterhvert som det går opp for arbeiderne at utbyttinga bare skifter form, og at den snarere blir verre enn bedre, hvor mye de enn kjemper, blir de mer åpne for å lære den sannheten at det må en radikal forandring av hele samfunnet til, en revolusjon, dersom det skal bli levelige forhold.

»Det skal god rygg til for å bære gode dager», heter det, og det viser seg gang på gang at i »gode tider» blir moralen slapp, også innenfor partiet. Da

blomstrer revisjonisme og reformisme og sosialdemokratiet, reformistene, får bred tilslutning, og kan by på kommunale og andre feite bein. Da er det at masselinja og enhetslinja, som i og for seg er riktig nok, kommer på glid og blir opportunistisk. Da får man slike »paroler» som at man skal gå inn i og arbeide i massebevegelsen, men for guds skyld tie stille med at man er kommunist, for ikke å skremme »småborgere» og »sosser» og på den måten skade den gode sak. Det har vært hovedskavanken ved partiarbeidet siden krigen og den har gjort uendelig skade. Vi er faktisk blitt skremt av det speilbilde vi så av oss i den reaksjonære pressa, av de skjellsorda som den brukte mot oss. Vår politikk gikk ut på å (be)vise at vi ikke var så ille, vi var i virkeligheten snille gutter og jenter, og vi ville arbeide for en fredelig overgang til sosialismen, fredelig sameksistens.

Da er det at demokratisk sentralisme splittes i sine to motsetninger og vårt verge, Lenins lære, blir like maktesløst som det leketøysverdet som Don Quichotte fekter med på det Norske Teateret, som bøyer og krøller seg ved det minste støt.

Men det mest betenkelige er at i stedet for å gå ut til massene, både innenfor partiet og utenfor, og trekke erfaringer, og så gi erfaringene i bearbeidet form tilbake, så forsøker partiledelsen å lede massene ovenfra og ned. De doserer sin egen revisjonistiske linje, med fredelig overgang, fredelig sameksistens og »enhet» bygget på ettergivenhet, og stadige innrømmelser til »sossene».

Det er klart at reformer også er av det gode, så som sosiale trygdeordninger, innskrenket arbeidstid, etc. Men det er et faktum at så lenge vi har kapitalisme (imperialisme) vil det som vinnes på en kant gjerne tapes på en annen. Det er først med sosialismen at utbyttinga opphører for godt.

Og for å føre arbeiderklassen fram til sosialismen/kommunismen trenges det et revolusjonært parti væpnet med det sverd som er Lenins lære og som det gjelder å smi sterkt og smidig og holde blankpusset. Og midler her er, som sagt, den demokratiske sentralisme der det består en dialektisk sammenheng mellom de to elementer, og en likevekt mellom de to. Vil man målet, må man ville midlene. Vårt mål er å bygge »muren», et parti som holdes ubrytelig sammen av en »jernhard» disiplin, skapt ved hjelp av den demokratiske sentralisme, men den er igjen et middel til å samle kreftene om det endelige mål: å lede arbeiderklassen fram til sosialismen, gjennom revolusjonen og proletarietets diktatur. En ubøyelig vilje, en nitid skolering og øvelse i dialektisk demokratisk sentralisme er nødvendig.

Faren truer, når det gjelder det siste, fra to kanter, demokratisk kan utarte i retning av hyggelig prat og gjensidig favorisering i kampen om mer eller mindre feite bein, og sentralismen kan utarte til det rene diktatur og »vi alene vite» holdning. For mye prat på den ene siden, og om uvesentlige, »hyggelige» ting,

og for lite fri diskusjon på den andre siden. Den gyldne middelvei er demokratisk sentralisme, fri debatt før avgjørelsen, og ubetinget godkjenning av vedtaket når det først er truffet av flertallet i laget eller andre forsamlinger. Et slikt vedtak kan selvsagt senere tas opp til diskusjon og endres ved senere beslutninger, men diskusjonen er, så lenge nytt vedtak ikke er fattet, en indre partissak som skal behandles i partiets organer og på partiets møter. Her gjelder også partidisiplin, demokratisk sentralisme. Selv om ordet og begrepet demokrati er blitt aldri så frynset i kantene og har en tendens til å bety full prinsippløshet og løsmunnethet, så må vi ikke følge den utglidningen, men stramme den opp ved hjelp av sentralismen som igjen ikke må utarte til diktatur, men mykes opp ved hjelp av det demokratiske som tillater full tale- og diskusjonsfrihet for mindretallets godkjenning av et flertallsvedtak så lenge det ikke er endret gjennom ny diskusjon og nytt vedtak. Fri debatt er selve blodomløpet i partiet, stivner det, risikerer partiet å dø av hjerteinfarkt!

LYTT TIL:

ENGELSK-SPRÅKLIGE SENDINGER FRA RADIO PEKING

FRA 21.30 TIL 22.30

» 22.30 » 23.30

HVER DAG PÅ BØLGELENGDENE 47.7, 45.3 og 25.6m

RADIO TIRANA

PÅ KORTBØLGENS 31 og 42m

FRA 06.30 TIL 07.00

» 16.30 » 17.00

» 18.30 » 19.00

» 20.30 » 21.00

» 22.00 » 22.30

**DESSUTEN PÅ MELLOMBØLGENS 215m
FRA 20.30 TIL 21.00**

HVER DAG.

anna louise strong er død

Anna Louise Strong, amerikansk journalist som bodde fast i Peking, døde søndag 29. mars på et hospital i byen, som følge av en langvarig hjertelidelse. Hun var især kjent for sitt intervju med Mao i august 1946 da han erklærte at »alle reaksjonære er papirtigere», en formulering som seinere er blitt berømt.

En amerikansk rødegardist.

Anna Louise Strong var datter av en protestantistisk prest, ble født i Nebraska 1885. Etter i flere år å ha kjempet på venstrefløyen i De Forenede Stater, dro hun til Sovjetunionen i 1921, der hun ble værende som korrespondent for Hearst-pressa. Hun grunnla den første avis på engelsk som er kommet ut i Sovjetunionen. I 1958 innstallerte hun seg i Peking. Hennes »Brev fra Kina» brakte hver uke interessante glimt. Da noen unge revolusjonære gjenkjente henne i 1966 på et møte, utnevnte de henne til æresmedlem av sin organisasjon »den røde garde».

I januar i år erklærte hun at hun ville slutte å sende ut disse brevene av helsebredshensyn og for å kunne vie seg til redigeringen av en ny bok om Kina. For hun døde, skriver »Det Nye Kina», hadde ministerpresident Chou Enlai, og Vise-presidenten i nasjonalforsamlingen Kio Mojo såvel som flere andre kamerater besøkt henne på hospitalet.

Anna Louise Strongs urne sto oppstilt i Peking omgitt av lys og med kroner både fra Mao Tsetung og Lin Piao. Over urnen hang et portrett av henne drapert i sort, og over det igjen et silkebånd med ordene »Må Anna Louise Strong for alltid leve i vår erindring», skrevet på kinesisk og på engelsk.

RØDE★GARDE

Organ for Sosialistisk Ungdomsforbund (marxist-leninistene).
Abonnement kan teknes ved å sende kr. 7,- til RØDE GARDE,
Boks 6159, Etterstad, Oslo 6, postgiro 20 60 68.

Krigsforberedelser og kollektive "sikkerhetspakt"

Eva Berg

»Sovjetrevisjonismen og den amerikanske imperialismen arbeider hånd i hånd og har gjort seg skyldig i så mye ondt og usselt at det revolusjonære folk verden over ikke vil la dem unnslippe sin straff. Folket i alle land reiser seg. En ny historisk periode med kamp mot den amerikanske imperialismen og Sovjetrevisjonismen er inntrådt.»

Mao Tsetung

Det er ikke alltid like lett å avsløre imperialister når de opptrer i en ny forklledning, slår om seg med anti-imperialistisk tale, og tildekker sine handlinger med fraser om at de er nødvendige for å bevare freden. Likevel er det nettopp handlingene som avslører imperialistene, og et aktuelt eksempel er planene om såkalte kollektive «sikkerhetssystemer» i Europa og i Asia.

Som tidligere omtalt i RØDE FANE kom statsminister Kosygin på Moskva-konferansen i fjor med et forslag om opprettelse av en asiatiske «sikkerhetspakt», hvor både stater som tilhører SEATO og CENTO skulle innlemmes. Tre måneder senere la utenriksminister Gromyko fram et forslag om «å styrke den internasjonale sikkerhet», hvor det bl. a. foreslås opprettet «effektive regionale sikkerhetssystemer i Europa, Asia og andre steder i verden». Senere er planene blitt videre utarbeidet, og det er nå kommet så langt at det her hjemme bl. a. er opprettet en støttekomite for dannelsen av en «all-europeisk sikkerhetskonferanse» – og denne støttekomiteen har også det offisielle NKP's støtte. Begrunnelsen for dette er selvsagt at det gjelder å sikre freden – endog verdensfreden, eller for å si det med ISVESTIJA:

»Virkelig sikkerhet i Europa kan ikke bli trygget ved fortsatt kapprustning, men ved å få i stand et fredelig allmenn-europeisk samarbeid, ved felles innsats av alle folk og regjeringer for å konsolidere fredens sak.»

Det er verken trykkfeil eller troskyldighet som er årsak til at det sovjetiske regjeringsorganet framhever nødvendigheten av samarbeid mellom *undertrykte folk og imperialistiske regjeringer*. Utviklingen er derimot kommet dithen at både herskerne i Kreml og Washington finner det nødvendig med et fastere etablert økonomisk og politisk samarbeid.

Når imperialistene inngår en allianse må den nødvendigvis ta sikte på å trygge imperialismen. Og det som truer imperialismens fortsatte utbytting og undertrykking er verdens folk, som stadig reiser seg til kamp mot undertrykkerne, så skulle det også være innlysende at de såkalte »sikkerhetspakter» skal rettes mot folkenes kamp for frigjøring — for videre sikring og høyning av profitten — og mot stater som Kina og Albania som konsekvent fører en anti-imperialistisk politikk.

Hva Sovjetunionen angår er den politiske utviklingen i dag kommet dithen at den ikke bare muliggjør, men framtvinger og betinger konkurranse med de største imperialistiske stater. Men konkurransen mellom imperialister krever også samarbeid og samhold dem imellom. Sovjetunionen er følgelig tvunget til å infiltrere seg i den kapitalistiske verdensøkonomi, samarbeide og konkurrere med imperialistiske stater — *på imperialismens premisser*. Dermed skulle det også være klart at den politikk som lederne i Kreml tilstreber og praktiserer *i praksis* er imperialistisk. Det karakteristiske for imperialismen — utbytting og undertrykking av folkeflertallet i egne og andre land — er også det karakteristiske for dagens Sovjet. Rettferdige streiker er slått ned med vold — arbeiderne i Sovjetunionen får i stadig økende grad føle presset fra den nye klassestaten. Utenfor landets grenser motarbeides folkenes frigjøringsbevegelser. De blir støttet i ord, men i praksis bekjempet av sosial-imperialistene, og det skulle være tydelig tale når regjeringsorganer skriver at folkene må samarbeide med og faktisk hjelpe sine undertrykkere.

Men hva så med støtten som Sovjetunionen har gitt FNL, vil det kanskje innvendes fra mange eldre som har oppriktig vondt for å kvitte seg med troen på den stat som engang ble opprettet av arbeidernes og bøndenes revolusjon. Det er da nettopp også denne fortiden som gjør Sovjetunionen til en så anvendelig forbundsfelle for USA-imperialismen, og som faktisk kan bli dens mest tilfredsstillende løsning bl. a. hva Vietnam angår. For det er kjent av alle at Sovjetunionen har støttet både Nord-Vietnam og FNL med våpenleveranser, og på denne måten har de nødvendigvis også måttet få et visst innpass i befolkningen. Men noen seier over utbytting og undertrykking ville det ikke bety om Sovjetunionens innpass i Vietnam ble ytterligere forsterket. Hva

sosial-imperialistene både ønsker og forsøker med hensyn til Vietnam, er å trekke landet inn i samarbeidssfæren mellom seg og USA-imperialismen, noe som faktisk bekreftes ved at Sovjetunionen også har levert viktige krigsforsyninger til alle frigjøringsfronters hovedmotstander, USA.

Den 26. juni i fjor lå den sovjetiske 15000 tonneren »S. S. Orsha» ved kai i Seattle og losset 900 tonn titanium for USA — et metall som ifølge meldinger i US News and World Report var av avgjørende betydning for USA's krigsindustri. Ifølge samme kilde losset samme båt 400 tonn titanium i San Francisco 5. september — og etter hva pressebyrået Hsinhua kunne melde leverte Sovjetunionen 421 tonn titanium til USA alt i 1968.

I dag vet vi at imperialistene planlegger og forbereder en krig mot Folkerepublikken Kina, og vi vet at planene om kollektive »sikkerhetssystemer» spiller en betydelig rolle i denne forbindelse. Derfor er det viktig å knytte dette sammen, og se planene om »sikkerhetspakter» i lys av den planlagte krig mot Folkerepublikken Kina. For som tilfellet var den gang NATO ble opprettet, var paktene rettet både mot Sovjetunionen og mot folkene i USA og de øvrige medlemslandene. For bare ved å undertrykke folkene og skape en opinion for opprustning og krigshysteri, kunne USA-imperialismen tenke på å ruste seg mot Sovjetunionen, som den gang — gjennom sin anti-imperialistiske politikk — utgjorde en trusel for imperialistene som langt overgikk Sovjets militære makt.

I et intervju med den amerikanske korrespondenten Anna Louise Strong i august 1946 forklarte Mao Tsetung dette slik:

»Propagandaen om en anti-sovjetisk krig har to sider. På den ene siden forbereder USA virkelig en krig mot Sovjetunionen. Den propaganda som pågår om en anti-sovjetisk krig er, i likhet med den øvrige anti-sovjetiske propagandaen, en politisk forberedelse for en virkelig krig. På den andre siden er denne propagandaen et røykteppe som de reaksjonære i USA har lagt ut for å skjule de mange aktuelle motsetninger som den amerikanske imperialismen står overfor. Det er motsetningene mellom de reaksjonære i USA og det amerikanske folket og motsetningen mellom den amerikanske imperialismen og de andre kapitalistiske land, samt de koloniale og halv-koloniale landene. For tiden har USA's parole om en anti-sovjetisk krig først og fremst til hensikt å undertrykke det amerikanske folket og øke USA's aggresjonsstyrker i den øvrige verden.»

»For å begynne en krig må de reaksjonære i USA først gå til angrep mot det amerikanske folket. De angriper allerede det amerikanske folket, undertrykker arbeiderne og de demokratiske kretsene i USA politisk og økonomisk, og forbereder seg på å påtvinge landet fascismen.»

Om vi i disse sitatene byttet ut USA med Sovjetunionen, og anti-sovjetisk med anti-kinesisk, er det hele som skrevet for dagens situasjon. Fakta er at det fra sosial-imperialistenes side, og på lengre sikt også USA-imperialistenes side, mobiliseres til en storkrig mot Folkerepublikken Kina – og en kan si: dermed også til en storkrig mot folkenes frigjøringskamp. Den anti-kinesiske propagandaen, sammenkoblet med tale om nødvendigheten av å bevare freden og sikre den gjennom opprettelsen av kollektive »sikkerhetspakter», som kjøres fram – først og fremst overfor folket i Sovjetunionen, men også i verden for øvrig – har til hensikt å kue folket og politisk forberede en krig mot Kina.

Den trusel som Folkerepublikken Kina representerer overfor imperialistene overgår langt den militære og økonomiske makt landet rår over, og den kan heller ikke stanses ved at Kina ringes inn av imperialistenes våpen. Folkenes frigjøring både innledes og følges av tankens frigjøring – og den inspirasjon og styrke som Kina, gjennom sin marxist-leninistiske politikk, gir verdens folk, er en høyst reell fare for alle undertrykkere.

Derfor må krigen mot Kina forberedes. Derfor drømmer imperialistene om å knekke verdens største sosialistiske stat.

Sovjetunionens grenseprovokasjoner mot Kina skal bli det naturlige utgangspunkt for krigen, mens USA-imperialismen i første omgang »ikke velger side». I neste, når det passer dem selv best, skal de slå til. Det viktige nå er derfor at Sovjet og USA, gjennom en allianse, får »legalisert» sitt samarbeid og får »sikkerhet og ro» i Europa, for derved å få overført soldater og militærmateriell til grenseområdene mot Kina. De ennå eksisterende motsetninger mellom de to stormaktene er derfor underlagt nødvendigheten av økende samarbeid og forsvaret av felles interesser. Et aktuelt eksempel å trekke fram i den forbindelse er DDR.

En av de hemmelige forhandlinger som Sovjetunionen førte med USA på Krusjtsjovs tid, skjedde mellom Krusjtsjovs svigersønn og president Kennedy den 25. november 1961. Hensikten med denne forhandlingen var »å tilby USA en oppdeling av verden mellom de to supermaktene, på grunnlag av en tjue-årig fredspakt». (Han Suyin: »Kina år 2001».) Men Kennedy hadde også sine krav for han ville gå med på dette. Det var at Tyskland skulle gjenforenes, vestmaktene okkupere Berlin, Cuba motarbeides og Laos (Laos-konferansen pågikk akkurat da) bli et amerikansk protektorat. Fred i Asia, Afrika og Latin-Amerika innebar altså at Sovjetunionen innstilte all militærhjelp til nasjonale frigjøringsbevegelser.

Krusjtsjov var meget interessert i å inngå pakten på disse vilkår, bortsett fra hva Cuba og Tyskland angikk. Det mente han at han ikke godt kunne gå med på, uten for sterkt å kompromittere seg. I dag oppfordrer utenriksminister Gromyko Ulbricht til å vise litt mer velvilje i »tilnærmingsforhandlingene» med Vest-Tyskland, og det er slett ikke umulig at det her skal pågå en hestehandel: at DDR skal ofres vestmaktene og USA-imperialismen på den kollektive »sikkerhetspakts» alterstein. Hva som skal skje til gjengjeld kan en jo så spekulere om, men iallfall skal det bli »sikkerhet» og »orden og ro» mellom USA's og Sovjets interessesfærer i Europa, hvilket altså som nevnt er nødvendig for å kunne rette et angrep mot Kina.

Når vi tar for oss samarbeidet Sovjet/USA i begynnelsen av 60-årene, slår Cuba-krisen imot oss. USA's etterretningsvesen kjente til at Sovjet hadde plassert raketter på Cuba, og dette måtte da enten sees som et utslag av dåraktig framfusenhet og en hentydning om at Sovjet var beredt til å bruke Cuba for et angrep på USA, eller også som en direkte provokasjon i håp om at USA skulle invadere Cuba. Tilbaketrekningen av rakettenes *mot en garanti om at*

Cuba ikke skulle angripes av USA, er senere framstilt som et eksempel på Sovjetunionens store vilje til å bevare freden og forhindre en amerikansk invasjon på Cuba. Men det er også senere avslørt at den »dramatiske konfrontasjonen» hadde den oppgave – for igjen å sitere Han Suyin – å overbevise verdens folk om at det minste »feilgrep» – dvs. enhver oppstand, hvor den enn måtte komme, ville stille verden overfor en krise (av samme slag som Cuba-krisen) som ville føre til »menneskehetens tilintetgjørelse».» For ytterligere å overbevise verden om at den skulle holde seg i ro og underkaste seg de to store, som ifølge Krusjtsjov »bare trengte å vinke med lillefingeren» for å holde »alle bråkmakere i ro», ble Herman Kahns eskalasjonsteori framsatt i et vidtgående psykologisk propaganda-arrangement.

I 1963 kom så provestansen. Den virkelige hensikten med dette var å forhindre Kina i å bli en kjernefysisk makt. Men provestansen var bare det første skritt mot dette mål. Total kjernefysisk nedrustning, som Kina ønsket, ble overhodet ikke tatt med i provestansavtalen, og Chou En-lais brev av 2. august 1963 til alle regjeringssjefer med forslag om en konferanse for å diskutere et totalt forbud for og ødeleggelse av alle kjernefysiske våpen, ble ikke gjengitt i de store vestlige avisene.

Det var det radioaktive nedfallet, ikke *bruken* av kjernefysiske våpen som provestansavtalen fordømte, og USA og Sovjetunionen gikk deretter over til underjordiske prøver. Neste steg i dette hemmelige samarbeidet mellom Sovjetunionen og USA ble den velkjente og lange opptøringen av nødvendigheten i å hindre spredning av kjernefysiske våpen.

I dag er Kina en kjernefysisk makt. Det skjedde faktisk dagen etter Krustsjovs fall, da de sprengte sin første kjernefysiske ladning. Men samme dag framla Kina påny et forslag om total ødeleggelse av alle atomvåpen – inklusive sine egne. Dette ble selvsagt avfeid av imperialistene, både i Moskva og Washington.

Men siden Kina ble en kjernefysisk makt, lykkes det ikke lenger imperialistene i samme grad å bruke truselen om en kjernefysisk krig, om »menneskehetens utslettelse», for å kue verdens folk og politisk forberede krigen mot Kina. Truselen over ikke lenger den lammende innflytelse på verdens folk som den gjorde i slutten av 50- og begynnelsen av 60-årene. Folkenes kamp for frigjøring kan ikke lenger slås ned av truselen, hvilket Vietnam-krigen også er et godt eksempel på, og også derfor er imperialistene henvist til nye midler, til et mer åpent samarbeid bl. a. gjennom såkalte kollektive »sikkerhetssystemer». Men imperialistenes planlagte allianser og framstøt vil også øke motsetningene mellom utbyttere og utbytteste, noe som vil framskynde nødvendige og slagkraftige anti-imperialistiske fronter. Imidlertid må vi fullt og helt være klar over den reelle fare som ligger i imperialistenes krigs-

planer mot Folkerepublikken Kina – krigsplaner der dannelsen av kollektive »sikkerhetspakter» inngår som en nødvendig del.

Derfor må vi ta kampen opp, avsløre og bekjempe imperialistenes allianseplaner og støttekomiteen som deres agenter forsøker å få i stand her hjemme. Mao Tsetung har gjort det klart at »krigen, denne uhyrlighet, hvor menneskene dreper hverandre, vil bli endelig utryddet ved det menneskelige samfunns framskriden, og den vil bli utryddet i en ikke fjern framtid. Det finnes bare en måte å utrydde den på, og det er å bekjempe krig med krig, å bekjempe nasjonal anti-revolusjonær krig med nasjonal revolusjonær krig, og å bekjempe anti-revolusjonær klassekrig med revolusjonær klassekrig».

For verdens folk er derfor resultatet i kampen mot imperialismen gitt: Folket vil seire! Det er en dialektisk lov for samfunnets utvikling, og en uunngåelig skjebne for enhver undertrykker.

NORDISKE MARXIST-LENINISTISKE

AVISER OG TIDSSKRIFTER.

SVERIGE:

M-L Gnistan. Månedlig marxist-leninistisk arbeideravis. Abonnement gjennom: Danelius bokhandel, Husargatan 41 A, Göteborg C. Utgitt av KFML.

Marxistisk Forum. Teoretisk tidsskrift. Abonner gjennom Peterson, Studentstaden 10^{II}, Uppsala.

Clarte. Organ for Svenska Clarteförbundet. Abonnement: Tidsskriften Clarte, Surbrunnsgatan 43 A, Stockholm VA.

DANMARK:

Kommunist. Organ for KFML. Abonnement: Buen 11^V, 2000 København F.

Marxistisk-Leninistiske Studiebrev, c/o Kommunist, Buen 11^V, 2000 København F.

Rød Front. Organ for KUML. Abonnement: c/o Hansen, Nygårdsvej 41 B^I, 2100 København Ø.

Ros av dialektikken

Urettferdigheten går idag trygt omkring,
undertrykkerne planlegger de neste titusen år.
Volden sverger: Det som er forandrer seg aldri.
Ingen stemme overdøver maktens stemme.
Og på markedet sitter utbytterne:

Nå først begynner vi.

Men blant de undertrykte sier mange:
Det vi vil går aldri.

Den som lever skal ikke si: aldri!
Det sikre er ikke sikkert.
Det som er forandrer seg alltid.
Når de mektige har talt
tar de avmektige ordet.

Hvem våger å si: aldri?
Hvem bestemmer at det fins undertrykkelse?
Det er vi!
Hvem bestemmer om den skal slutte?
Også vi.

Du som er slått ned, reis deg!
Du som har tapt, kjemp!
Du som har forstått din tilstand:
Hvordan kan du holde den ut?
For de beseirede av i dag
er de seirende av i morgen.
Og aldri blir: Nå i dag.

Bertolt Brecht

Revisjonismen i lys av Lenins lære -fra Kautsky til Bresjnev

Randi Heddeland

Leninismen er marxismen i imperialismen og den proletariske revolusjons epoke. Nærmere bestemt: leninismen er den proletariske revolusjons teori og taktikk i alminnelighet, teorien og taktikken for proletariatets diktatur i særdeleshet. Marx og Engels levde og virket i den førrevolusjonære periode (vi tenker på den proletariske revolusjon), da det ennå ikke fantes noen utviklet imperialisme, i en periode da proletariatet forberedte seg til revolusjonen og da den proletariske revolusjon ennå ikke var direkte praktisk uunngåelig. Lenin, Marx' og Engels' elev, levde og virket derimot i den utviklede imperialismes periode, i den periode da den proletariske revolusjon utfolder seg, da den proletariske revolusjon alt har seiret i ett land, har slått det borgerlige demokrati i stykker og innledet det proletariske demokratis æra, sovjetenes æra.

Av denne grunn er leninismen videreutviklingen av marxismen.

En understreker i alminnelighet den overordentlig stridbare og overordentlig revolusjonære karakter som leninismen har. Det er helt ut riktig. Men denne eiendommelighet ved leninismen finner sin forklaring i to årsaker: for det første fordi leninismen er gått fram av den proletariske revolusjon, noe som måtte sette sitt uutslettelige preg på den, for det annet fordi den vokste seg stor og sterk i kamp mot Den 2. internasjonales opportuniste, en kamp som var

og er en nødvendig forutsetning for en framgangsrik kamp mot kapitalismen. En må ikke glemme at mellom Marx og Engels på den ene side og Lenin på den annen ligger en hel periode da Den 2. internasjonales opportuniste hersket og at en skånselsløs kamp mot denne opportuniste måtte være en av de viktigste oppgaver for leninismen.

Stalin i »Spørsmål i leninismen».

Lenins kamp mot lederne i Den 2. internasjonale, Kautsky og konsorter, strakte seg, som Stalin sier over en hel periode, og i disse årene ble også noen av hans hovedverker til, slike som »Staten og revolusjonen» (1917), »Imperialismen som kapitalismens høyeste stadium» (1917) og »Den proletariske revolusjon og renegaten Kautsky» (1918). Viktig i denne sammenheng er også et langt tidligere verk, artikkelen »Marxisme og revisjonisme» (1908) der han analyserer den sosiale bakgrunn for høyrefaren i den revolusjonære arbeiderbevegelse og bl. a. gir følgende definisjon av revisjonismen:

»Å bestemme sin opptreden fra tilfelle til tilfelle, å tilpasse seg etter dagens hendinger, etter svingningene i de politiske bagateller, å glemme proletariatets grunnleggende interesser og hovedtrekkene i hele det kapitalistiske system, hele den kapitalistiske utvikling, å ofre disse grunnleggende interesser for innbilte øyeblikksfordeler — slik er den revisjonistiske politikk.»

Gyldigheten i denne Lenins definisjon, kan vi i dag til overmål konstatere i moderne revisjonisters skrift og tale. Har vi ikke støtt og stadig fått høre at det er sakene, enhet om sakene, som er det viktigste. »Det endelige mål er ingenting — bevegelsen er alt», som han sa, Bernstein, den første av Den 2. internasjonales teoretikere som »reviderte» marxismen. Men om Bernstein sier Lenin et sted at han var bare hvalpen mot Kautsky, den tidligere ansette marxist som sviktet så totalt i 1914, i forbindelse med bevilgningene til keiser Wilhelms »fedrelandskrig». I stedet for å reise arbeiderne til motstand mot krigen, grep han midt på treet og prekte pasifisme, for »å bevare enheten» i det tyske sosialdemokratiske parti. Den enhetslekse er gammel.

Nå kunne det vært fristende å prøve å gi en bredere oversikt over Lenins kamp mot Kautsky og kautskyanerne innen Den 2. internasjonale. For alt der er i sannhet brennaktuelt. Men, vi må gå fort fram, for vi skal jo til slutt fram til dagen i dag og den moderne revisjonisme. Det store klimaks i kampen mellom Lenin og Kautsky kom etter Oktober-revolusjonen. Kautsky hadde hatt

en skjønn drøm om at det skulle bli hans venner, mensjevikene og de sosial-revolusjonære som skulle gjennomføre den russiske revolusjon, pent og pyntelig, uten å skade det borgerlige »demokrati». I stedet ble det Lenin og hans bolsjevikparti. Kautsky var dypt skuffet, og i 1918, som blant mye annet også var det året 100-årsdagen for Marx' fødsel ble feiret, utga han brosjyren »Proletariatets diktatur» der han, eks-marxisten som i følge Lenin »kunne Marx på fingrene», framsatte den groveste forvrengning av Marx' lære om staten. Nei, Kautsky var på ingen måte fornøyd med Oktober-revolusjonen. Det var ikke riktig at man hadde slått i stykker den borgerlige statsmaskin og sovjetene burde slett ikke tatt statsmakten. Man burde ikke oppløst den konstituerende generalforsamling, ikke fratatt borgerskapet stemmeretten, men husket at arbeiderklassens demokrati skulle være en høyere form for demokrati enn borgerskapets. Det var en jammer uten ende, og hadde Kautsky levd i dag burde han sannelig rangert høyt blant moderne revisjonister.

Kautskys brosjyre ble utgitt i august 1918, og allerede i november samme året kom Lenin som et stormvær fra Moskva med boken »Den proletariske revolusjon og renegaten Kautsky». Det er Lenin på sitt mest eksplosive og mest flengende ironiske. Her skal vi bare ta med et par sitater:

»Arbeiderklassen kan ikke virkeliggjøre sitt verdensomspennende revolusjonære mål uten å føre en skånselløs krig mot dette renegatvesenet, mot karakterløsheten, lakeitjenesten for opportunismen og den makeløse teoretiske forflatning av marxismen. Kautskyismen er ingen tilfeldighet, men et sosialt produkt av motsigelsene i Den 2. internasjonale, av foreningen av troskap mot marxismen i ord underordning under opportunismen i handling.»

Og så får vi velge et der Kautskys sofisterier om demokratiet blir behandlet med Lenins skarpe lut:

»Nå må vi ta fatt i hovedsaken: Kautskys store oppdagelse om det 'fundamentale motsetningsforhold' 'mellom den demokratiske og den diktatoriske metode'. Dette er sakens kjerne. I dette ligger hele det essensielle i Kautskys brosjyre. Og det er en slik fryktelig teoretisk forvirring, et slikt fullstendig frafall fra marxismen at en må tilstå at Kautsky har gått langt videre enn Bernstein.

Spørsmålet om proletariatets diktatur er spørsmålet om den proletariske stats forhold til den borgerlige stat, det proletariske demokratis forhold til det borgerlige demokrati. En skulle tro det var klart som dagen. Men akkurat som en eller annen gymnaslærer, fortørket av å gjenta historielærebøkene, vender han hardnakket baken til det 20. århundre og ansiktet mot det 18. og for hundrede gang, utrolig kjedsommelig, i en hel rekke paragrafer, tygger han opp igjen de gamle historiene om forholdet mellom det borgerlige demokrati og absolutismen og middelalderen!

Det virker sant å si som han tygger halm i søvne! »

Det er et langt sprang i tid fra kautskyanerne i Den 2. internasjonale til de moderne revisjonister i dag. Men ideologisk sett er veien kort. Kautskys drøm om en »mensjevik-revolusjon» i Russland og de moderne revisjonisters om »parlamentarisk overgang» i pakt med folkets »demokratiske tradisjoner», er, som man sa i gamle dager, en alen av samme stykke. Som en gren av den borgerlige ideologi er revisjonismens innerste vesen motstand mot sosialismen og fram for alt motstand mot den proletariske statsmakt. Uansett hvor sinnrikt de moderne revisjonister uttrykker seg i dag, så gomler de uunngåelig videre på den gamle mugne Kautsky-halm.

Når Lenin dro så sterkt til felts mot Kautsky var det fordi, som han sier, Kautsky var Den 2. internasjonales største autoritet. Kautsky hadde med andre ord et hovedansvar for den splittelse som Den 2. internasjonale førte inni alle de europeiske sosialdemokratiske partier. Bortsett fra det russiske, der Lenin stengte veien. Kautsky nærte da også et hysterisk hat til Lenin og beskyldte ham for å ha redusert marxismen »ikke bare til statsreligion, men til en middelaldersk eller orientalsk trosbekjennelse.»

Men nå rykker vi videre til vår tids kautskyanere, og heller ikke for oss er det noen grunn til å kaste bort tid på småtassene men gå rett opp til de ledende »autoriteter». Kort sagt, til den herskende revisjonistklikk i Moskva, i det Lenins Sovjetunionen som i dag heter »hele folkets stat.»

Nå er det neppe noen i dag som kan gi et fullstendig og eksakt bilde av hvordan revisjonismen oppsto i Sovjetunionen. Det som likevel er sikkert er at den sprang ikke fram som troll av eske med Khrustsjovs angrep på Stalin på 20. kongress. Den som i dag leser Stalins brosjyre »Sosialismens økonomiske problemer i Sovjetunionen» (Ny Dag, 1952) i forbindelse med SUKP's 19. kongress i 1951, har også stiftet bekjentskap med Khrustsjov-revisjonister før Khrustsjov. Stalin holder oppgjør med et par-tre stykker av dem der og avslører dem skånselløst. Men bare to år etter var det slutt, da var det ikke lenger noen Stalin til å verge Lenins lære mot de revisjonistiske rotter. Og vi vet hvordan det gikk.

Om Kautsky sa Lenin at han forvandlet Marx til en dusinliberaler. Like ille gikk det Lenin på 20. kongress da han av Khrustsjov ble stilt opp som en from humanist i motsetning til den »blodige tyrannen» Stalin. At det overhode ikke fantes noen dekning for en slik framstilling av Lenin, brydde Khrustsjov seg ingenting om. Derimot husker jeg at Togliatti, kort tid etter kongressen, i et intervju med en Roma-avis sutret over at det også under Lenin hadde »forekommet terror». Ja, såmenn hadde det det. Lenin visste hva det kostet å lage revolusjon og også hva det koster å verge den, ikke bare mot de russiske kontra-revolusjonære bander, men mot 14 lands invasjonsarmeer med de store imperial-

istiske staters i spissen. Han legger ikke skjul på noen ting:

»La bare de tjenestivrige håndlangerne for den hvitegardistiske terroren bryste seg med at de avviser enhver terror. Vi på vår side vil uttale den bitre, men ubestridelige sannhet: I de land som gjennomgår en uhørt krise, hvor det skjer en oppløsning av de gamle båndene og en skjerping av klassekampen etter den imperialistiske krigen 1914–18 – og det gjelder alle land i verden – er det umulig å gi avkall på terror, til tross for alle hyklere og frasemakere. Enten den hvitegardistiske, borgerlige terror på amerikansk, engelsk (Irland), italiensk (fascistene), tysk, ungarsk eller annen maner – eller den røde, proletariske terror. Noen mellomting fins det ikke, noe »tredje alternativ» fins det ikke, og kan det ikke finnes.»

(Overgangen til fred, b. 12. s. 52, utvalgte verker).

Revolusjonen er ikke noe finbroderi, sier Mao Tsetung, og det samme mente Lenin. I læren om revolusjonen er det i det hele fullstendig enhet mellom disse to store. Og når Mao Tsetung kaller imperialsimen en papirtiger, mens Lenin brukte uttrykket »koloss på leirføtter», går det for vanlige normale mennesker ut på ett. Bare ikke for moderne revisjonister, for de hater Mao Tsetung med virkelig Kautsky-hat, samtidig som de trenger Lenin. I over fjorten år har de nå hatt sine høylærde teoretikere til å plukke som en sulten honflock i hans samlede verker etter små korn, halve, trekvart, ja, tilmed hele setninger som kan utlegges som forsvar for den revisjonistiske politikk. Nå i Lenin-året må vi vente at all denne utrolige flid, vil sette særdeles mange og bindsterke frukter.

Ja, nå nærmer vi oss den store dagen da Bresnev-Kosygin-klikken skal til å feire Lenin. Dermed er det også fristende å gå tilbake der vi begynte og foreta et tankeeksperiment. Altså, kort og brutalt stille spørsmålet om hvem av de to, Kautsky eller Lenin, som ville følt seg mest hjemme på Den røde plass 22. april anno 1970. Personlig kan jeg ikke skjønne annet enn at det måtte bli Kautsky. For her er jo alt han drømte om: Lenins lære om staten satt ut av kraft, proletariatets diktatur skiftet ut med »hele folkets stat», og hans kjære mensjeviker endelig med makten. Tilmed sin kongstanke om ultraimperialismen om evig fred når imperialismen nådde fram til endelig oppdeling av verden (det Lenin kalte ultratøv), ville han finne levendegjort i den khrusjovske »generallinje», supermaktsalliansen osv. Jo, såmenn, Kautsky ville hatt grunn til å juble. Og Lenin? Det er å frykte at han i forsamlingen på toppen av mausoleet den dagen ville gjenkjent en hel skokk av sine gamle erkefiender – revisjonister og sosialsjävinister, ja, verre enda – sosialimperialister.

Dette er grovt og brutalt sagt, men så er også supermaktsrevisjonismen, de nye tsarenes velde, i Sovjetunionen i dag ganske annerledes grove og brutale

saker enn det Kautsky og konsorter syslet med i Den 2. internasjonale. Samme hvor stor pomp og prakt de utfolder på Den røde plass 22. april, kan de ikke skjule at det blir en Lenin-dag i skyggen av bajonetter. Tsjekkoslovakia under permanent okkupasjon for å »beskytte» landet mot dets eget folk. Og langs grensen til Folkerepublikken Kina en millionhær oppmarsjert, beredt for det samme militære vanvidd som de imperialistiske stormakter begikk da de invaderte den unge sovjetrepublikken. Slik er Bresjnev-Kosygin-klikkens »fredelige sameksistens» i praksis.

Men det fins også et annet Sovjetunionen, illegalt og under jorda, som forsvaret Lenins og Stalins store revolusjonære verk. Og vi skal la det komme til orde nå til slutt.

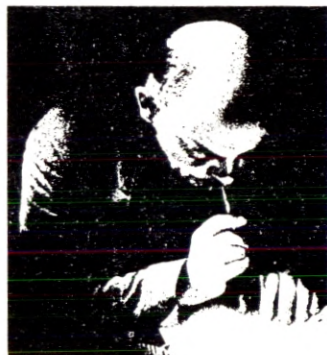
»Det viktigste resultat av Khrustsjov-Bresjnev-regimets femten år lange virksomhet er at det har skapt en herskende gruppe som representerer borgerkapets interesser og er grunnet på en sammensmelting av intelligentiaens øvre skikt og den intelligentia som har arvet sin stilling som toppfigurer innen partiet og statsorganene, som har skilt seg fra massene. Denne hovmodige gruppes medlemmer er blitt rike på arbeiderklassens kostnad, mens de hyklersk vil gi det skinn av at de kjemper for arbeiderklassens interesser. Men de som virkelig kjemper for arbeiderklassens sak har ingen trang til å nyte privilegier og luksus ved å utplyndre arbeiderne og bøndene. Det herskende overskiktet har for lenge siden opphørt å tjene folket. Det er blitt en svulst på folkets kropp og holder på å kvele folket.

... Den herskende revisjonistgruppen gjør alt for å overbevise arbeiderne om at arbeidernes interesser ligger utenfor politikken, at det viktigste for dem er personlig lykke og at politikker bare noe som berører dem som sitter i toppen og ikke arbeiderne. Denne linje, kjent som Khrustsjov-Bresjnevs økonomisme, er et middel til å fornekte arbeiderklassens politiske rolle, et middel til å omsette gruppens politikk i praksis. En politikk som ikke har noe med proletarisk politikk å gjøre. Arbeiderklassen er en veldig revolusjonær kraft. Nettopp derfor fryktes den av Khrustsjov, Bresjnev og co. som har mistet de siste rester av proletarisk ånd, klassekarakter og internasjonalisme. ... Denne herskende klikk anstrenger seg for å skjule sine skitne handlinger for folket og søker å dekke dem med Lenins navn. I femten år har klikken søkt å spille på og tilsmusse Lenins navn. Det er fullstendig klart at denne herskende klikks linje ikke har det minste med leninismen å gjøre.»

Disse ordene er hentet fra et flygeblad utgitt av »Stalingruppen», en av de mange illegale marxistisk-leninistiske motstandsgrupper mot Bresjnev-Kosygin klikken i Sovjetunionen i dag. De er vår tids bolsjeviker, og blant dem ville Lenin følt seg hjemme, der ville han funnet sin ungdoms kamp igjen.

Det var en gang da parolen om solidaritet med Sovjetunionen ble stilt opp som et »kriterium» på at man var kommunist. Den parolen var riktig i de lange harde år da Sovjetunionen, som det eneste sosialistiske land i verden, var ustanselig kringsatt av fiender. Den var riktig under den siste store krigen og under den kalde krigen som begynte før den varme var slutt.

Men i dag? Her må vi huske Lenins ord om en skånselløs krig mot renegatvesenet. Vi kan ikke bekjempe USA-imperialismen, menneskehetens fiende nr. 1, uten å bekjempe sosialimperialistene som har tilranet seg makten i Sovjetunionen. Av det følger også naturlig parolen om solidaritet med sovjet-folket, med den sovjetiske arbeiderklasse og med de revolusjonære sovjetiske kommunister, bolsjevikene av i dag. Det er en solidaritetsparole helt i Lenins ånd.

Bli medlem av

VENNSKAPSSAMBANDET NORGE – KINA

Normannsgt. 48B

Oslo 6

Kontortid: Onsdag 11–17 – Fredag 9–13

Revisjonistene "studerer"

Svein Johnsen

Redaksjonskollektivet i RØDE FANE har i artikler og i innlegg på møter reist kravet om studier innenfor vårt parti, NKP. Kamerater som står oss nær har også selv gått i spissen for å arrangere studier, først i regi av det tidligere distriktsstyret i Oslo, seinere sammen med Østkanten lag i Oslo. Disse spredte forsøk på å høyne det ideologiske nivået i partiet er i mer eller mindre grad blitt motarbeidet av revisjonistflertallet i partiets ledelse.

Imidlertid har utviklingens gang, og spesielt kravet fra RØDE FANE presert revisjonistene til å gjøre innrømmelser i *formen*. De har organisert »Marxistisk Opplysningsråd», som administreres av Svein Johansen, framtreddende i den halvtrotskistiske »MAG»-gruppa. Høsten 69 ble det dessuten, i konkurranse med Østkantlagets studiesirkel, holdt studier der framtreddende revisjonister innledet. Disse innledningene foreligger nå mangfoldiggjort i form av studiebrever fra »MOR», og skal sendes land og strand rundt for å brukes i partiets studier.

Det er interessant lesning, ikke minst fordi de viser det politiske og ideologiske nivået blant de som i navnet skal »lede» norske kommunister. I en særklasse finner vi Martin Gunnar Knutsens (sekretariatsmedlem) »*Klassekampens viktigste felter i Norge*». Hans utgangspunkt for politisk arbeid må sies å være ganske enestående:

»Vi må legge opp til klassekamp for en arbeiderklasse som er . . . preget av . . . borgerlighet og sosialdemokratisme.» (side 7).

Denne erkjennelsen må være ganske spesielt gjeldende for Knutsen. Hvilken arbeiderklasse er det han tenker på? Er det Kiruna-arbeiderne som er preget av »borgerlighet og sosialdemokratisme»? Er det Odda-arbeiderne? Eller er det alle de arbeiderne som i disse dager sender ut uttalelser mot reformist-byråkratenes forræderiske linje om »samordnete oppgjør» under lønnsoppgjøret? Selvsagt er det ikke arbeiderne, men Knutsen som er preget av borgerlighet og sosialdemokratisme! Det viser hans problemstillinger ganske klart:

» . . . vi må betrakte arbeiderklassens stilling fordomsfritt og uten gamle skylapper, vi må finne ut hvor skoen virkelig trykker i dag . . . » »Arbeideren har i dag en rekke store problemer å hankses med i tillegg til *det relativt enkle å heve lønnsnivået* i form av lønnsøkninger o. l.» (side 7. Vår understrekning.)

»Marxisten» Knutsen har tydeligvis gjort en enestående oppdagelse, som iallfall ingen arbeidere er kjent med, at det er *relativt* enkelt »å heve lønnsnivået». Han har tydeligvis aldri fundert over hvorfor arbeiderne streiker »ulovlig» og utsetter seg for såvel arbeidsrett som erstatningsansvar bare for å oppnå dette »relativt enkle».

I begynnelsen er det litt vanskelig å følge Knutsens resonnement i avsnittet »Kampen for de nære ting», men etter hvert skimter vi en lysning, en forklaring som viser det »nye» i situasjonen: nemlig »stressproblemer», »hardkjør og slitasje» samt at »Arbeideren er i dag i stor utstrekning fremmedgjort i forhold til sitt yrke, og følger jobben alt for ofte som den straff Vår Herre i sin tid påla syndeparet i Edens hage.» – På sett og vis en riktig vurdering, men hvilken konklusjon trekker Knutsen? »*Kravet om hvile og rekreasjon, kravet om ferie og avslapping.*» Og for vår egen del, på Knutsens regning: »*Nei til fremmedgjøring!*»

I sannhet et vidunderlig opplegg for revisjonistenes lønnskamp! I følge dem er nærmest lønningene underordnet kravet om »hvile» og »rekreasjon»! Interessant er det også å merke seg at brevet i forbindelse med den faglige kampen ikke inneholder en eneste setning om de krava som arbeidsfolk *virkelig* reiser, nemlig kamp mot *tidsstudier* og *rasjonalisering*; mot nye lønssystemer som øker utbyttinga. Og dette er riktige og realistiske krav i motsetning til GMK's svevende abstraksjoner. Men ennå viktigere er det at *problemstillingen* viser at de som skal skolere partimedlemmene ikke har forstått kjernen i lønnskampen, nemlig at »hardkjør og slitasje» på arbeidsfolk er en følge av den økte *utsugninga*, av monopolkapitalens framstøt for å velte krisas følger over på arbeidsfolk. I denne situasjonen er det bare en fast arbeiderfront som kan tilintetgjøre monopolkapitalens framstøt, men denne må ha et langt fastere utgangspunkt enn fabuleringene som »MOR» utgir.

GMK's »klasseanalyse» er et kapittel for seg. Den består kort og godt i å rekne opp statistiske data (så og så mange arbeider med det i forhold til tidligere), altså ikke annet enn borgerlig sosiologi, i stedet for å se på det materielle og politiske styrkeforholdet mellom klassene.

»Rosinen i pølsa» er imidlertid GMK's beskrivelse av den økte anti-imperialistiske kampen og ungdoms- og studentbevegelsen:

» . . . SUF, som kan mobilisere igjen og igjen noen hundre trofaste Mao-tilhengere til de velkjente tilstelninger og demonstrasjoner. Like golde, like framgangsløse og like sekteriske som de har vært turer de nå fram med sine merverdige »teorier».

Vår kommentar: Selv den fascistiske vest-tyske Springer-prensa kunne ikke sagt det bedre . . .

»De sosialimperialistiske Sovjet-herskernes linje er vår linje» – slik kan en sammenfatte innholdet i Arne Pettersens (sekretariatsmedlem) studiebreve »Klassekampen i internasjonalt perspektiv. Her går han fullt og helt inn for vedtakene fra det såkalte »kommunistiske» verdensmøtet i Moskva juni 1969. En flom av marxismens vokabular må til for å skjule virkeligheten: Moskva-møtet var en gammel plan Khrustsjov i sin tid lanserte for å samle støtte etter at han hadde begått det skjendigste forræderi på den 20. partikongress i SUKP. Under dekke av å gjøre opp med fortidas feil rakk han ned på det sosialistiske Sovjetunionens leder gjennom over 30 år, Josef Stalin og forkastet i virkeligheten hele landets sosialistiske fortid. I dag følger de nye herskerne i Kreml Khrustsjovs linje videre og samarbeider enda mer intimt med USA-imperialistene enn Khrustsjov gjorde. Viser forøvrig til artikkelen om »kollektive sikkerhetssystemer» annet sted i dette nummer av RØDE FANE.

Sovjet-ledernes slager er »aksjonsenhet mot imperialismen». Men er det mulig å lage aksjonsenhet med folk som selv fører en imperialistisk politikk? Ja, mener Arne Pettersen. Men vi vil si til hr. Pettersen og likesinnede: Vi ber dere tenke over situasjonen. Dere agiterer for støtte til en stormakt som for to år siden sendte en halv million soldater inn i Tsjekkoslovakia for å stanse de nødvendige konsekvenser av en politikk som de selv hadde påtvunget regimet. Imperialister som gjentatte ganger har sendt tropper og fly inn i Kina og myrdet kinesiske soldater og sivilbefolkning. Imperialister som nå driver en storstilt militær oppladning langs grensen til Kina og som sogar har truet med atomvåpen. Denne krigshisserske politikken representerer i dag en trussel for verdensfreden.

RØDE FANE
MED NYTT NUMMER
ANNENHVER MÅNED.

Løssalgspisen blir i år 2 kroner,
men for abonnement er vi (p. g. a.
omkostningene ved utsendelsen)
nødt til å ta 15 kroner pr. år.

Bestillinger sendes:

RØDE FANE,
boks 2863 Kampen,
Oslo 5.

(Merk: NY ADRESSE.)

RØDE FANE

trenger økonomisk støtte for å kunne sende ut kamerater og knytte kontakter
med interesserte på ulike steder, og hjelpe dem med å organisere studiearbeid-
det.

Bidrag sendes til:

Kampfondet,

RØDE FANE,

postboks 2863 KAMPEN,

Oslo 5.

Postgiro 206842.

Merk talongen: Kampfondet.

Hva vil KFML i Sverige?

Hva vil KFML, heter en brosjyre som Kommunistiska förbundet, marxist-
leninisterna i Sverige nå sender ut. Vi oppfordrer alle kamerater til å skaffe
seg brosjyren og studere den.

Bestilling kan sendes til: MARXISTISK FORUM, Blodstensvägen 12,I,
Peterson, 752 44 Uppsala.

(Brosjyren kan også formidles gjennom Røde Fane.)

Mao Tsetungs tenkning

ER MARXISMEN-LENINISMEN I VÅR TID

av Svein Johnsen

Marxismen ble grunnlagt av Karl Marx og Friedrich Engels. I kamp mot borgerlig og småborgerlig ideologi innen arbeiderbevegelsen utviklet de den vitenskapelige sosialismen, gjorde den til en enhetlig verdensanskuelse. De gjorde sosialismen om fra en fjern *utopi* til en kjempende *viten-skap*, et skarpslepent våpen i hendene på den undertrykte klassen.

I den etterfølgende epoken var det særlig Lenin og de russiske bolsjevikere som utviklet marxismen. Kapitalismen gikk over i sitt høyeste og siste stadium *imperialismen*, som skjerpet kapitalismens motsetninger til det ytterste. I denne epoken dukket *revisjonismen* opp som en retning. Kautsky, Bernstein og andre ledere i den annen internasjonale rettet og *reviderte* marxismens sentrale punkter, marginaliserte dens *revolusjonære* grunnlag for å gjøre den akseptabel for borgerskapet. I kamp mot disse borgeragentenes renegatpolitikk vokste *leninismen* fram. Lenin utviklet bl. a. teorien om partiets organisasjon og kapitalismens utvikling til imperialismen. Lenins etterfølger og trofaste kampfelle, den store marxist-leninisten *Stalin*, skrev at marxismen-leninismen er marxismen under imperialismen og den proletariske revolusjonens tidsalder. Stalin var selv med på å utvikle den proletære klassekamp-teorien under proletariatets diktatur og den sosialistiske oppbygningen.

HOVEDOPPGAVENE FOR VERDENS FOLK

Etter den annen verdenskrig ble den kommunistiske bevegelsen stilt overfor nye oppgaver. Kapitalismens allmenne krise skjerpet seg og la dermed grunnlaget for nye motsetninger, som krever sine løsninger. Det er for det *første* å befeste og utvikle proletariats diktatur i de sosialistiske land, for det *andre* å frigjøre de koloniale og halvkoloniale landene i Asia, Afrika og Latin-Amerika fra imperialismen og føydalismens åk, dvs. gjennomføre en nasjonal-demokratisk revolusjon, og for det *tredje* gjennomføre den sosialistiske revolusjonen i de land hvor imperialistene og sosial-imperialistene har makten.

Som Lenin dengang anviste de riktige løsninger på dattidens spørsmål, er det Mao Tsetung som i dag har anvist den riktige løsning på dagens spørsmål. La oss illustrere dette med et eksempel, *proletariats diktatur*. Bolsjevikene i Russland vant makten og befestet den i motsetning til andre land, hvor revolusjonære oppstander ble druknet i blod. Bare under Lenins og bolsjevikenes riktige ledelse var dette mulig, fordi han konkret analyserte forutsetningene for proletariats diktatur.

Etter den annen verdenskrig var en av hovedoppgavene å *befeste* proletariats diktatur. Revisjonistklikken i Sovjet som under Krustsjov, seinere Bresjnev og Kosygin, tok makta etter Stalins død, løste dette spørsmålet ved å *benekte* nødvendigheten av proletariats diktatur. Under påskudd av å innføre »hele folkets stat» har de i stedet opprettet sitt eget byråkrat-kapitalistiske diktatur over Sovjet-folket. Mao Tsetung derimot så problemet klart og gjennom den store proletariats kulturrevolusjon har de kinesiske kommunistene styrket folkets makt på alle områder.

Dette eksempel og utallige andre viser at Mao Tsetungs teorier, sammenfattet i uttrykket Mao Tsetungs tenkning er marxismen-leninismen i dag liksom leninismen var marxismen i den foregående epoken. Og derfor er det nødvendig å *tilegne seg* og anvende i *praksis* Mao Tsetungs tenkning for å løse de oppgaver som stilles overfor de norske marxist-leninister. Før vi går over til å behandle de spesielle kjennetegn ved Mao Tsetungs tenkning, tar vi med nok et aktuelt eksempel som belyser hvordan det er nødvendig å anvende

Mao Tsetungs tenkning for å vinne framgang.

De nasjonale og demokratiske frigjøringsbevegelser utkjemper i mange land harde kamper mot USA-imperialismens marionette-tropper og mot intervensjonstropper. Typisk for alle de bevegelsene som har framgang er at de i praksis tillemper Maos teori om *folkekrig*, og kjemper for en *nasjonal-demokratisk revolusjon*. Uten å ta i bruk den mest avanserte rettleiing for folkenes frigjøring ville bevegelsene gå under, splittes opp og druknes i blod, kfr. Castroist-bevegelsene i Latin-Amerika.

MAO TSETUNGS TENKNING ER ALLMENNGYLDIG

Et av borgernes og revisjonistenes viktigste »argumenter» mot Mao Tsetungs tenkning er at den springer ut av »kinesiske forhold». Kanskje gjelder den i Kina og i »den tredje verden», men ikke i Norge, sier de. En slik påstand viser at de ikke har forstått de grunnleggende trekk ved marxismen-leninismen, at den er *allmenngyldig* fordi den har tatt opp i seg erfaringene fra alle undertrykte klassers kamp for frigjøring og fordi den representerer en vitenskapelig generalisering av disse erfaringer. Derfor er Mao Tsetungs tenkning universell som leninismen. Den historiske og dialektiske materialismen er ikke bundet av tid og sted, men den gjelder utviklingens *lover*.

Følgelig: Marxismen er en verdensanskuelse, en historieoppfatning og en økonomisk og politisk teori, dvs. altomfattende. Mao Tsetungs tenkning, som er en videreutvikling av marxismen, er derfor også altomfattende. Mao Tsetung har forsvart og videreutviklet alle de bestanddeler i marxismen-leninismen som folket trenger i sin teori og praksis for å gjøre revolusjon. De viktigste er etter vår oppfatning følgende:

1. Læren om motsigelsen.
2. Læren om partiet.
3. Læren om folkekrigen.
4. Læren om imperialismen.
5. Læren om den nasjonal-demokratiske revolusjon og dens forbindelser med den sosialistiske revolusjonen i den koloniale og halvkoloniale verden.
6. Læren om den sosialistiske oppbygningen.
7. Læren om kulturrevolusjonen.

Selvsagt er det umulig å behandle alle disse emner utdypende i en artikkel, og vi skal derfor begrense oss til enkelte bestanddeler av marxismen i vår tid.

LÆREN OM MOTSIGELSENE

Ifølge Mao Tsetung er *loven om motsigelsen* den viktigste del av dialektikken. Og for ham er denne loven noe annet enn «boklærdom», slik den gjerne betraktes av revisjonister. Et av de viktigste bevis på dette er hans utgreiing om de forskjellige typer motsigelser, f. eks. *hovedmotsigelsen* og *sekundære motsigelser* som er underordnet denne. Med hovedmotsigelsen mener vi den motsigelsen som har avgjørende innflytelse på tingenes eller foreteelsenes utvikling. I Norge går f. eks. hovedmotsigelsen mellom folket og monopolkapitalen. Andre, f. eks. motsigelsen mellom by og land, er *underordnet* denne hovedmotsigelsen og kan bare finne sin endelige løsning etter at hovedmotsigelsen er løst gjennom den sosialistiske revolusjonen. Et eksempel på hvordan reformistene forvrenger spørsmålet om motsigelsen finner vi i lønnsoppgjøret når de snakker om «solidarisk lønnspolitikk». Ifølge dem får arbeiderklassen ved lønnsoppgjøret tildelt en «kake», hvis størrelse er fastlagt på forhånd av den «realøkonomiske ramma». Følgelig går hovedmotsigelsen i lønnsoppgjøret mellom høytlønte og lavtlønte, sier reformistene, og forsøker å skjule at lønnsoppgjøret er en kamp mellom folket og monopolkapitalen. Slik kan studiet i Mao Tsetungs tenkning hjelpe oss til å gjennomskue og avsløre reformistenes klasseforræderiske politikk i praksis.

Men det finnes også forskjellige typer motsigelser som må løses på forskjellig måte. Mao Tsetung legger stor vekt på forskjellen mellom *antagonistiske* og *ikke-antagonistiske* motsigelser. Mellom klasser kan det være antagonistisk motsigelse, f.eks. mellom arbeiderklassen og monopolkapitalen, som bare kan løses gjennom den sosialistiske revolusjonen. Andre motsigelser, som mellom arbeiderklassen og småborgerskapet, mellom arbeiderne og funksjonærene er ikke-antagonistiske og må finne andre løsninger som gjennom overbevisning og diskusjon og gjennom felles kamp.

Å forveksle antagonistiske med ikke-antagonistiske mot-sigelser kan skape store vanskeligheter; å løse motsigelsen mellom arbeid og kapital gjennom diskusjon og overbevisning ville bli dyrt for arbeiderklassen i lengden. Det finnes eksempler på at Stalin forvekslet ulike typer motsigelser, og dette førte til at han begikk feil. Det var først Mao Tsetung som formulerte disse spørsmål klart og la grunnlaget for en korrekt praksis.

Mao Tsetung legger også vekt på å behandle motsigelsene riktig. En ikke-antagonistisk motsigelse kan nemlig forvandles til en antagonistisk motsigelse, som tilfellet er etter Krusjtsjov-revisjonistenes forræderi mot den internasjonale kommunistiske bevegelse. Ved å legge grunnen for en gjenreisning av kapitalismen i Sovjet og å føre en sosial-imperialistisk politikk har lederne i Kreml 1) forvandlet motsigelsen mellom seg og Sovjet-folket til en antagonistisk motsigelse og 2) forvandlet den antagonistiske motsigelse mellom seg og USA-imperialismen til en ikke-antagonistisk motsigelse. Dette forklarer hvorfor det i dag ikke er mulig med noen «aksjonsenhet» mellom verdens kommunister og lederne i Kreml.

I forholdet mellom de ulike typer motsigelser finner vi også motsigelsene mellom folket og folkets fiender og motsigelser innen folket. Dette gjelder motsigelsenes *karakter*. Allmennt har motsigelsene mellom folket og dets fiender en antagonistisk form, mens motsigelsene innen folket har en ikke-antagonistisk form. Men i dette forholdet kan antagonismens *form* under de forskjellige *betingelser* bytte plass. Mao Tsetung gir selv et eksempel på dette fra den anti-japanske motstandskampen da det gjaldt å forene alle patriotiske lag av folket i kampen mot Japan:

»Motsigelsen mellom det nasjonale borgerskap og arbeiderklassen er en motsetning mellom utsugere og utsugete og er i sin natur antagonistisk. Men under de faktiske betingelser som råder i Kina kan denne antagonistiske klasse-motsetning, om den behandles på en riktig måte, omformes til en ikke-antagonistisk motsetning og løses med fredlige midler.»

KULTURREVOLUSJONEN

Et område hvor Mao i fullt monn har fått vise en forening av dyp teoretisk innsikt og praktisk lederskap er spørsmålet om den sosialistiske oppbygningen og kultur-revolusjonen. Gjennom selv å lede KKP da det førte hele det kinesiske folket i den nasjonaldemokratiske og sosialistiske revolusjonen og samtidig kunnet studere de negative erfaringer fra Sovjet etter den 20. partikongress i 1956, har Mao et erfaringsmateriale som ingen annen kommunistisk leder.

Gjennom sitt *langsiktige* perspektiv for sosialismens oppbygning og gjennom å påpeke *klassekampens eksistens* har Mao Tsetung tilført marxismen viktige erfaringer på dette området som f. eks. Stalin ikke hadde noen muligheter for å oppdage.

Den store proletariske *kulturrevolusjonen* viste at selv under proletariatets diktatur kan klassekampen skjerpes til det akutte. Den viste samtidig nødvendigheten av å mobilisere massene til forsvaret for sosialismen og støtte seg på dem i kampen mot folkets fiender, med Liu Chao Chi i spissen. Særlig viktig var her det *politiske* aspekt, klasseaspektet. Det var den herskende klassen, proletariatet og dens forbundsfeller som konsoliderte sin ledelse i kultur-revolusjonen og utstrakte denne ledelsen til alle områder, både produksjonens, kulturens, politikken og økonomiens område.

Kulturrevolusjonens betydning kan derfor knapt overdrives, særlig på bakgrunn av erfaringene fra det tidligere sosialistiske Sovjetunionen og de tidligere folkedemokratiene. Der har byråkratledere overtatt de gamle herskernes rolle og danner nå en ny herskende gruppe i samfunnet som har alle overklassens kjennetegn. En liknende utvikling i Kina ville vært en enorm seier for imperialismen og ført til ennå større ødeleggelser av den kommunistiske verdensbevegelse enn tilfellet var etter Krusjtsjov-gruppas maktovertakelse i SUKP.

FOLKEKRIGEN

Mao Tsetung var den første som foretok en gjennomgripende analyse av *folkekrigens strategi og taktikk*. Riktig nok er partisankrig ingen ny historisk foreteelse, den ble

bl. a. nyttet under intervensjonskrigen i Sovjet-statens unge år og under den annen verdenskrig, men *generaliseringen* er Maos verk, og han har også brakt den opp i et nytt stadium.

De viktigste elementene i folkekrigen er det *kommunistiske partis ledende rolle*, en *enhetsfront* av alle patriotiske lag av folket under partiets ledelse og en *folkehær*. Teorien om folkekrigen og den nasjonaldemokratiske revolusjonen er de viktigste våpen for alle folk og nasjoner som i dag kjemper mot imperialistisk aggresjon i Asia, Afrika og Latin-Amerika. Den gir samtidig nøkkelen til å forstå hvorfor de nasjonale frigjøringsbevegelser rent militært er i stand til å seire over en tilsynelatende mange ganger sterkere imperialistisk aggresjonsmakt.

For å vinne en folkekrig er den viktigste betingelsen et marxist-leninistisk parti som fører masselinja. Dernest en enhetsfront av klasser og lag som har felles interesser i å bekjempe de utenlandske inntrengerne og komprador-borgerskapet. Innenfor enhetsfronten vil det uunngåelig eksistere klassekamp og fastheten blant forbundsfellene varierer fra situasjon til situasjon. Derfor er det nødvendig for det kommunistiske parti samtidig å drive sin egen agitasjon og propaganda og framfor alt bevare sin uavhengighet. Mao gikk sterkt imot tesen »Alt gjennom fronten». I denne situasjonen er det nødvendig med nøyaktige klasseanalyser for å kunne løse motsigelsene på en riktig måte.

Å stole på bøndene og å bygge opp baser på landsbygda er en annen viktig strategisk tese i folkekrigen. Bøndene vil i koloniale og føydale land utgjøre den viktigste forbundsfellen rent tallmessig og utgjøre en mektig revolusjonær kraft. Basene og på et seinere stadium i folkekrigen, de frigjorte områder vil ha stor betydning for å vinne massene over til enhetsfronten.

I oppbygningen av folkehæren legger Mao stor vekt på den politiske ledelsen »Politikken skal dirigere våpnene, ikke omvendt». Folkehæren må nødvendigvis få en helt annen oppbygning enn de hærer som imperialistene utrustet. De kjemper på folkets og framskrittets side og er et mønster på sannheten om at ideene skaper en materiell

kraft. I folkehæren teller mennesket mer enn våpen, den må være sjølhjelpen og stole på egne krefter.

Folkekrigen har også en egen strategi og taktikk. Den tar utgangspunkt i at folket står overfor en fiende som i begynnelsen er sterkere, har bedre materiell utrustning osv. Folkekrigen er derfor en *langvarig krig*. Aggressorenes moral etes opp av tida, folkets kampvilje øker. I begynnelsen vil geriljaoperasjonene spille den dominerende rollen. Gerilja-krig er den eneste vei til å mobilisere og bruke folkets styrke mot fienden, den eneste vei til å utvide folkets styrker og tynne ut og svekke fiendens og dermed gradvis endre det totale styrkeforhold for til slutt å la den regulære hær og mobil krigføring spille hovedrollen som kampform. Den grunnleggende taktiske formel i gerilja-krigen formulerer Mao slik: »Fienden rykker fram, vi trekker oss tilbake, fienden slår leir, vi plager ham, fienden utmattes, vi angriper, fienden trekker seg tilbake, vi forfølger ham.»

De sosial-imperialistiske lederne i Kreml har naturlig nok ingen tillit til folket og tillemper i motsetning til Mao en borgerlig linje i militærspørsmålet. Derfor baserer de hele sin militære styrke på atomvåpen og forsøker å skaffe seg monopol på dem sammen med USA-imperialistene slik at de kan få herske uinnskrenket over verdens folk.

SETT MAO TSETUNGS TENKNING

I LEDELSEN PÅ ALLE OMRÅDER

I dag stiller hele den kommunistiske verdensbevegelsen parolen »Sett Mao Tsetungs tenkning i ledelsen på alle områder». For revisjonister som betrakter marxismen-leninismen på samme måte som en full mann finner en lyktestolpe, er en slik parole selvfølgelig uforståelig, men for alvorlig arbeidende kommunister er det en nødvendighet. Når vi tilegner oss den mest framskredne ideologien – marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning – og anvender den i vår egen konkrete praksis blir ideene til en materiell kraft som forandrer verden.

»Mao Tsetungs tenkning er marxismen-leninismen i den epoke da imperialismen går sitt fullstendige sammenbrudd i møte og sosialismen skrider fram mot en verdensomspennende seier.»

Lin Piao.

Det er riktig å gjøre opprør mot de reaksjonære.

— Mao Tsetung.

Gi penger til FNL! FRIGJØRINGS- FONDET

postgiro

20 50 32

BOKS 558, SENTRUM, OSLO 1.

ET DIKT AV MAO TSETUNG

På denne lille kloden
støter noen få fluer mot muren,
de summer uten stans,
noen ganger gjennomtrengende,
noen ganger klagende.
Maurene på locust-treet bryster seg karslig som stormakt,
og døgnfluene legger lettsindige planer om å velte kjempetreet.
Vestavinden sprer løvet over Changan,
og pilene svirrer gjennom luften.

Så mange bragder skriker etter å bli utført,
og alltid er de presserende.
Verden ruller videre,
tiden presser på.
Ti tusen år er for lenge,
grip dagen, grip timen!
De fire verdenshav stiger, skyer og bølger raser.
De fem verdensdeler skjelver, stormen raser og tordenen ruller.
Vekk med alle skadedyr!
Vår kraft er uimotståelig.

9. januar 1963.

Imperialismens dager er talt. Imperialistene
har gjort seg skyldig i all slags onde
gjerninger, og verdens
undertrykte folk kommer aldri til å tilgi dem.

— Mao Tsetung.

for vietnam

Utgis av Solidaritetskomiteen for
Vietnam, Boks 558, Sentrum, Oslo 1.

FRITT NORGE, organ for Kampanjen NORGE UT
AV NATO. Avisa kommer ut med 5-6 nr. pr. år.
Støtteabonnement koster kr. 15,- pr. år. Pengene
innbetales til postgirokonto 20 80 05.
Redaksjonens adresse: postboks 1578, Vika, Oslo 1.
Send bidrag, kritikk og gode forslag til redaksjonen.

SETT I GANG STUDIER I MARXISMEN-LENINISMEN-MAO
TSETUNGS TENKNING ALLE STEDER DER DETTE ER
MULIG. OPPLYSNINGER OM STUDIEMATERIELL FÅES VED
HENVENDELSE TIL RØDE FANE.

RØDE FANE,
postboks 2863 Kampen,
Oslo 5.

Tom side

Tom side

Tom side

RØDE FANE,
BOKS 2863 KAMPEN,
OSLO 5.
UTGITT AV
MARXIST-LENINISTENE
I NKP.

Ansvarlig redaktør:
HANS JEBSEN.

Trykt i offset hos
A/S Duplotrykk,
Oslo